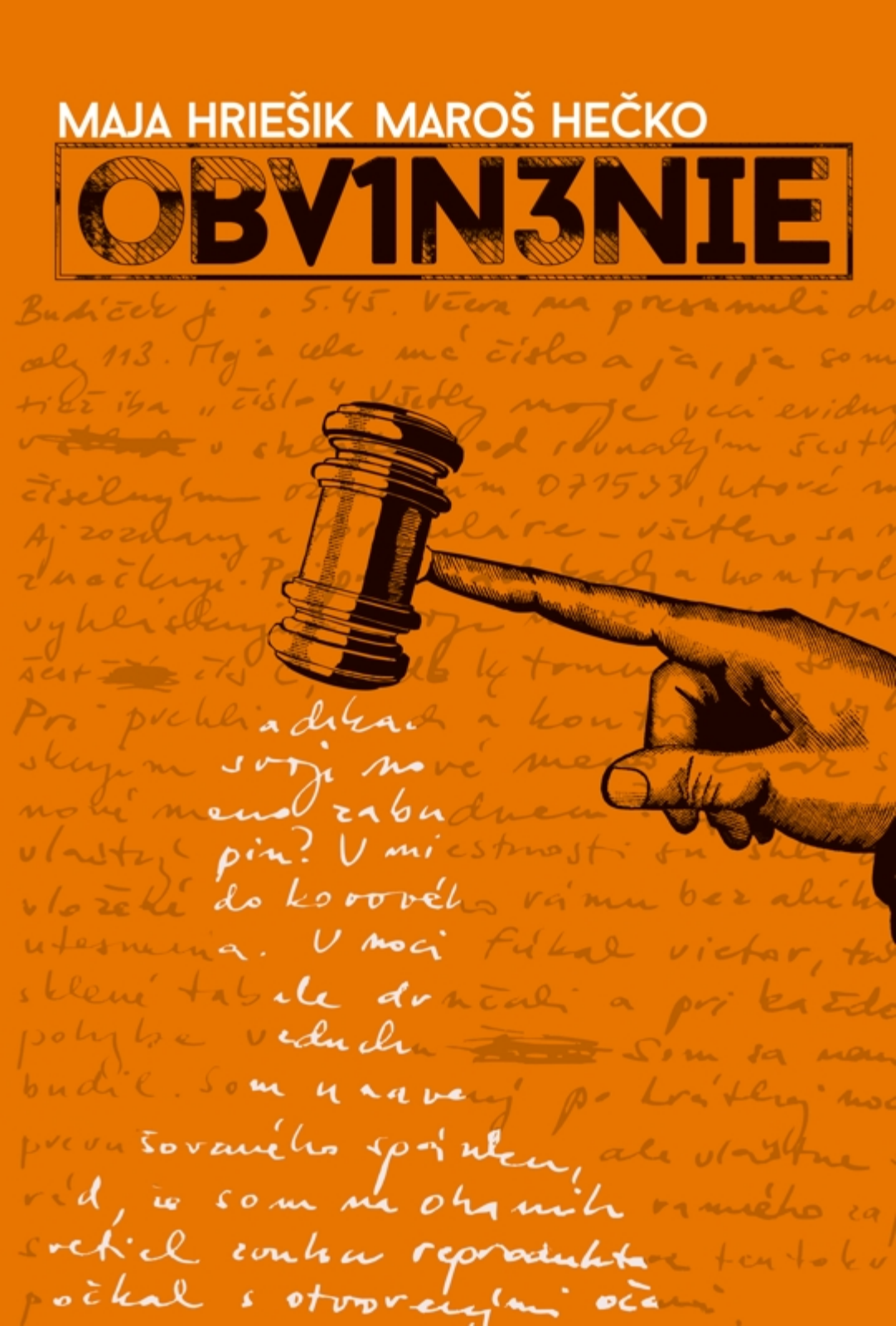
MAJA HRIEŠIK MAROŠ HEČKO

OBV1N3NIE

TATRAN

MAJA HRIEŠIK MAROŠ HEČKO

OBV1N3NIE

TATRAN

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2014
ako 5024. publikácia a 120. zväzok edície Slovenská tvorba.
Prvé vydanie
Prebal a väzbu navrhla Nada Božič.
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazyková redaktorka Eva Mládeková
Technický redaktor Jaroslav Zdražil
Sadzba RS-servis
Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © Maja Hriešik a Maroš Hečko 2014
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2014

ISBN 978-80-222-0709-6

Tento román je inšpirovaný skutočnými udalosťami
z roku 2006/2007.

17. mája

Karin s deťmi stále nie je doma a ja netuším, kde môžu byť. Svokra vyvoláva mojej mame, že všetci sú v poriadku a aby som nič nerobil, iba čakal, kým sa vrátia domov. Tak som si zobral deň dovolenky a čakám. Len neviem na čo. Sú preč už niekoľko dní a dnes som zistil, že deti nechodia do školy. Triedna učiteľka o nich nevie.

S dlhšími prestávkami viackrát volám svokrovcom. Skladajú mi telefón.

Zo zhasnutej izby na hornom poschodí sa spoza záclony snažím pozorovať ich dom, ale na tú vzdialenosť poriadne nedovidím. Pred polnocou sa nakoniec odhodlám. Prejdem cez záhradu, plížim sa popri susedovom dome, obídem ho zozadu a z opačnej strany sa prikrádam k ich domu. Nazerám cez okná. Svokor leží rozvalený v kresle pred televízorom a spí. Deti ani Karin nevidím. Na hornom poschodí je tma, pochybujem, že by tam boli. Keď svokra otvorí zadné dvere na kuchyni a vylieva špinavú vodu z lavóra do kanála, úplne zmeraviem. Hnusím sa sám sebe. Ak ma zbadá, ako čupím pri múriku, určite začne vrieskať a označí ma za úchyláka. Po chvíli sa vráti späť do domu, ale ja sa ďalej krčím v tme. Ešte po desiatich minútach mi srdce bije ako splašené.

Chodím bezmyšlienkovito po dome, nespal som včera a ne-

viem zaspať ani dnes. Vytiahnem fotoalbumy a sadnem si na koberec. Prezerám si fotografie s deťmi. Jedna, na ktorej mi Andrejka sedí na pravom kolene a Hanka na druhom, ma rozplače. Chvíľu sa neviem upokojiť. Dusím sa slzami. Tvár zaborím do vankúša a o chvíľu na dvadsať minút zaspím.

Strhnem sa zo spánku a prudko sa posadím. Hoci je noc, volám na políciu a dám po Karin a deťoch vyhlásiť pátranie. Ani nie o pol hodiny volá policajt, že sú v poriadku, ale jedným dychom dodáva, že mi nepovie, kam sa uchýlili. V telefóne zostane ticho. Počujem iba hlasy z diaľky a nemotorný pohyb prstov po klávesnici. Nerozumiem, či odo mňa ešte očakáva dodatočné informácie. Som zmätený. Ozývam sa, ale policajt neodpovedá. Po chvíli mi vecne oznámi, že všetky tri sú v útulku pre týrané ženy, že takéto útulky taja miesto pobytu ešte aj pred políciou, a bez pozdravu zloží.

Niečo sa mi deje s okom. Neustále mi slzí, horšie vidím. Určite to súvisí s nespavosťou. Je mi jasné, že nám reálne hrozí rozvod, a cítim sa voči tomu dokonale bezmocný. Karin prvý raz zapojila do našich problémov aj políciu. Snažím sa vrátiť do minulosti. Tam by som mohol nájsť odpovede, ale mám paralyzované celé telo. Akákoľvek snaha vymyslieť a urobiť krok, ktorý by ma priblížil k rodine, stroskotá a vráti ma na začiatok. Priestorom na pohyb je len táto sekunda.

Stojím pri otvorenom okne. Hviezdy nádherne svietia nad záhradou, kde som cez deň vysadil stromčeky. V tichu prázdneho domu, ktorý som pre nás dostaval iba nedávno, si uvedomujem, že rozvod by bol pre mňa úplnou katastrofou.

18. mája

S chorým okom som u očnej lekárky. Nepozdáva sa jej to. Vidí, že si ho každú chvíľu šúcham opakom ruky, tak mi naordinuje masť, ktorá by to mala zmierniť. Objednáva ma na komplexné vyšetrenie na budúci týždeň do fakultnej nemocnice.

19. mája

Chcem veriť, že je to len totálne vyčerpanie, ktoré sa dostavilo po dokončení a skolaudovaní domu. Neviem. Vidím aj na priateľoch a kolegoch v práci, že si ľudia berú na plecia veľkú záťaž. Bez chvíľky zastavenia hrdlačia kvôli hypotéke. Ak sa to ťahá príliš dlho, a hypotéka je určite beh na dlhú trať, nevedia už ani oddychovať. Idú na dovolenku, tri-štyri dni strávia na pláži a začnú byť podráždení. Najradšej by už boli späť v práci, späť v bláznivom kolotoči, kde nemajú šancu uvedomiť si, koľká bije. Aj ja som si takto naložil. Veľakrát mi napadlo, že sa mi podlomia kolená, že to nevydržím. Dvaja kolegovia z práce, jeden má okolo štyridsiatky, druhý ešte len čosi cez tridsať, skončili pred časom v nemocnici. Ani s jedným, ani s druhým to nevyzerá dobre. Odhadnúť náklad, ak nie je na korbe napísané, že vlečka unesie maximálne tonu, vôbec nie je ľahké. Je to, samozrejme, aj pokušenie. *Človek vždy potreboval dosiahnuť nemožné. Skúša prekonať sám seba, porovnáva sa s Bohom, dokonca ho vyzýva na súboj. „Ako inak sa máme posúvať ďalej?“* opýtal sa ma vtedy kolega, a pritom sa na posteli nevedel pohnúť bez sestričkinej alebo manželkinej pomoci.

Ja som to síce uniesol a dom dokončil, nie sme zadĺžení, lenže kto vie, aká je cena, skutočná cena. Tieto dni nemôžem povedať, že som to zvládol, veď mi to celé padá na hlavu. Karin je preč a zdá sa, že bude žiadať o rozvod. S nervami som na konci. Unikajú mi súvislosti. Nedokážem vnímať dokonca ani kolegov a odpovedať na také banálne otázky ako: *„Dáš si kávu?“* Vidím len ten posledný večer, našu hádku, rozbité sklo porozhadzované po zemi obývačky, červený neón oslepuje moje oko, ktoré štípe, škriabe a nepretržite slzí.

Vychádzam z budovy, kde sídli naša firma. Nedokázal som sa sústrediť na projekt, ktorý musím po víkende odovzdať, tak som sa vypýtal od šéfa, že to dokončím doma. Je ťažké sústrediť sa na niečo, keď je okolo mňa toľko ľudí. Pobehujú po kancelárii ako mravce, telefóny neustále vyzváňajú, hluk z kuchynky, akoby som pracoval v strojovni, a za chrbtom tlačiareň,

ktorá sa celý deň nezastaví. Pripomína mi to blázinec. Musel som odísť.

Ako schádzam po schodoch k parkovisku a vyťahujem kľúče od auta, pribiehajú ku mne štyria muži. Dvaja sú v civilnom oblečení. Majú jarné bundy. Akoby sa práve vracali z prechádzky so psom alebo si odskočili z domu, aby si v trafike kúpili noviny a cigarety. Tričká, džínsy, tenisky. Obyčajní ľudia. V natiahnutej ruke držia lesklé odznaky a v rýchlosti povedia svoje mená. Prepočujem ich. Chcem sa na ne spýtať znovu. Jazyk mám však meravý, všetko sa zbehlo veľmi rýchlo. Ďalší dvaja sú uniformovaní policajti. Vybehnú spoza áut, každý z jednej strany. Naučený manéver. Pohotový, prekvapivý výjazd. Zostávam nepohnute a bez slov stáť na mieste.

Vyzerá to ako pripravená, dobre zorganizovaná akcia. Išli si po mňa do práce. Pred očami celej firmy by mi nasadili putá a v tichosti, poníženého, by ma pomaly postrkávali k východu. Malo by ma tešiť, že som im skorším odchodom nedoprial tú slasť. Ale aj takto je to neznesiteľný pocit, keď sa na človeka vyrúti na ulici výkonná moc, bez vysvetlenia ho strčí do auta a z každej strany si prisadne uniformovaný policajt. Dôvod zatknutia mi nepovedia. Iba jeden z nich mi na dve sekundy zamáva pred tvárou nejakým papierom, ale hneď ho bleskovo stiahne, zloží na dvakrát a vloží do bočného vrecka so slovami: *„Všetko sa dozviete včas na stanici.“* Zatykač mi odmietne dať do rúk, nemôžem si ho v kľude prečítať. Ten vyšší z predného sedadla ma rázne požiada, aby som spolupracoval a nerobil problémy, lebo mi to pri ďalšom vyšetrovaní poriadne skomplikuje situáciu. Som úplne pokojný, vlastne aj otupený únavou, nechápem, prečo mi toľkokrát opakujú, aby som sa upokojil a zbytočne si nepriťažoval. Možno je to len bežný psychologický trik, aby sa zadržaný nevzpieral a adrenalín nevybuchol do agresie, s ktorou potom musia zbytočne zápasiť. Nemám dôvod klásť odpor, všetko sa vysvetlí, nič som neurobil.

Na moju požiadavku o preparkovanie auta mimo areál, ktorý na noc ostáva nestrážený, reagujú smiechom, vraj som o chvíľu nazad. Nerozumiem, čo je na tom smiešne, ale začína

mi byť jasné, že vedia o mne a o tom, čo ma čaká, viac než ja a tá hra ich baví.

Je už pol desiatej večer. Čakám v čakárni policajnej stanice na Februárke, kým ma predvedú pred vyšetrovateľa, poručíka Rastislava Tilzu. Dlhých šesť hodín neviem, o čo ide, nikto sa neunúva informovať ma. Pritom Tilza sedí v kancelárii pár metrov odo mňa a nikam sa neponáhľa. Zopár ráz sa príde na mňa pozrieť. Otvorí dvere a stojí tam opretý o zárubňu.

Dôvod zatknutia si celý čas iba domýšľam. Predpokladám, že ma Karin obvinila z fyzického násilia, aby ma potrestala za nezhody s jej rodičmi. Cez týždeň som telefonoval s kamarátmi. Nahlas uvažovali, že mi môže hroziť takéto obvinenie, vypočúvanie a dokonca aj finančná pokuta. Ešte horšie – všetci traja mi predpovedali, že Karin sa chce rozvádzať a toto jej vytvorí dobré podmienky, aby si vysúdila čo najvyššie alimenty a celý dom.

Na chodbe sa striedajú policajti. Strážia ma. Správajú sa ku mne rôzne. Jeden ma podľa všetkého chce zámerne vyprovokovať. Naznačuje, že ma ide fyzicky atakovať. Má zovretú päsť a neuveriteľne sa naparuje. Zreničky má rozšírené, farba sa nedá určiť. Pripomína mačku v tme poskakujúcu okolo svojej obete, ktorej sa snaží nahnať strach. Jedným slovom by som ho vedel podpáliť. Má v sebe zatiaľ nevyužitú horľavinu, stačí vykresať iskru a nastane explózia. Keď nereagujem na pohyby jeho päste, postaví sa tesne predo mňa. Tváre delí od seba len zopár centimetrov. Cítim jeho pach. Je spotený, akoby sa celý týždeň *neumýval. Z úst mu cítiť sladkokyslý opar, pravdepodobne fajčí jednu od druhej. Nereagujem na jeho poznámky o mojom ksichte,* pokorne klopím zrak, ale on ma začne atakovať vulgárnymi výrazmi. Ohradím sa. Nemá právo urážať ma, ale jeho primitívnosť inak nekomentujem. Bez pohnutia sedím na jednom mieste. Myslím, že na mne musí byť vidieť, ako ma zatknutie vystrašilo a zmiatlo. Priestory, v ktorých ma zadržiavajú, sú zamknuté, chodby oddelené mrežami so zámkami. Bez kľúčov sa odtiaľto nedá odísť. Napriek tomu ma upozorňuje, aby som sa neopovážil o útek.

Po chodbe pobehuje vysmiata blondínka v čiernych nohaviciach a zelenom roláku. Mladíka, ktorý ma práve stráži, sa pýtam, či je to jeho šéfka. Nepochybujem, že žena patrí k polícii. Suverénne chodí z miestnosti do miestnosti. Mladík sa zasmeje, je ukecaný, pretože je mu dlho, rovnako ako mne, tak sa dá so mnou do reči. Nakloní sa ku mne a zašepká, že je to Mgr. Hana Homerová. Žiaden proces so zneužívanými deťmi sa bez nej nezaobíde. Nechápem, aký to má súvis so mnou, vraj ma zatkli na základe jej výpovede. Je psychologička, robí posudky. Ale ten môj ešte nedokončila, preto tak dlho čakám na vypočutie u Tilzu.

Mladík je ako samohrajka. Neustále rozpráva. Potichu mi hovorí, že už štyri a pol mesiaca platí nový Trestný poriadok a Trestný zákon, ale na polícii ho ešte stále nemajú, a teda ani nepoznajú. Je to až neuveriteľné, že tu vyše štyroch mesiacov chýba základný materiál, podľa ktorého sú povinní pracovať, a policajt sa na tom baví ako na dobrom vtipe.

Mladík je úplným opakom predchádzajúceho policajta. Akoby sa pri mne vystriedali zlý a dobrý. Tento mi odpovie, na čo sa opýtam, a nič zo mňa neťahá. Stále kontroluje, či sa niekto neobjaví na chodbe, zvláštne, že mu nevadia kamery, ktoré sú na nás namierené z obidvoch strán a sledujú každý pohyb. Dozvedám sa, že policajti sa pred zatknutím informovali o mne u susedov a tí na mňa nepovedali krivé slovo. Je to v zápisnici strážmajstra Rengasa. Mladík vie aj moje meno, aj mená svokrovcov, aj to, že som tu kvôli svojej žene. Označí ju za peknú mrchu. Je mi nepríjemné, že celkom neznámy muž takto hovorí o mojej manželke. A tiež mi prekáža predstava, že policajti zvonili u všetkých susedov a vyzvedali sa ktovie aké nezmysly. Akoby zo mňa jedným ťahom strhli všetko šatstvo a nechali ma stáť nahého uprostred ulice pred vlastným domom. Najradšej by som zhasol svetlo a vypol zvuk. Policajt sa však nedá zastaviť. Pokračuje v rozprávaní, hádže ma do vreca prípadov, akých za rok, čo tu slúži, zažil desiatku, a to je len jeden obvod v meste, ktovie, aká musí byť štatistika za celú krajinu. Ďalej mi prezradí, že ma osočovali jedine svokra so

svokrom. Ich výpovede v zápisnici protirečili ešte aj Karininmu svedectvu.

Stále neviem, o čom to celé má byť, lebo ak mám veriť tomuto policajtovi, v čase zatknutia nemal poručík Tilza v ruke nič, žiadne dôkazy proti mne, iba manželkinu výpoveď. Dokonca aj zápisnica od Homerovej ešte nie je dokončená. Je vôbec možné, aby ma v civilizovanej krajine zadržali vďaka rozporuplnej výpovedi jedného svedka a na základe vykonštruovaných podkladov?

Tilza vybehne na chodbu a vletí do protiľahlej kancelárie, pretože tam vyzváňa telefón, ktorý ešte stihne dvihnúť. V rýchlosti nechá pootvorené dvere a my s mladíkom počujeme útržky z jeho telefonátu. Niekoho presviedča, že to je *„klasická týračka a je v tom aj rozvod, na ktorom trvá iba jedna strana.“* Na záver poznamená, že ide o *„slušné majetkové pomery.“* Rozhovor je dosť dlhý, možno štvrťhodinový.

Potom ma zavedú do Tilzovej kancelárie. Po niekoľkých hodinách čakania mi sucho oznámi, že som obvinený zo sexuálneho zneužívania. Len tak, povie mi to, akoby som dostal povolenie na parkovanie auta pred budovou našej firmy. Ukazovákom si potlačí okuliare na nose, prelistuje papiere v šanóne pred sebou, ani na mňa nepozrie a ešte dodá, že podľa starého zákona mi hrozí dva až sedem rokov basy, ale v novom sa sadzby zvyšovali, len nevie o koľko. *„To je v podstate jedno,“* podotkne na záver a táto cynická poznámka ma vráti späť do reality, pretože scénka, ktorú tu na mňa zahral, je zrazu neuveriteľná. Ani v zlom televíznom seriáli, aké pozeráva občas Karin, sa postavy takto idiotsky nesprávajú. Tilza nepovie, akého zneužívania som sa dopustil, čo konkrétne som údajne urobil. Nepovie mi k tomu nič viac, hoci ho o to žiadam. Dvihnutým prstom iba naznačí, že musím opäť počkať na chodbe, a autoritatívne ma vykáže z kancelárie.

Mladík ma čaká vonku, nevystriedali ho, kým som bol u Tilzu. Najprv podotkne, že som akýsi bledý, a potom sa opýta, z čoho ma obvinili. Keď vyslovím Tilzovu repliku, ktorá sa mi zavŕtala do mozgu ako parazitujúci červ, mladík prekvapene

zahvízda. Poznamená, aké je netradičné, že až teraz sa dozvedám dôvod zatknutia, nakloní sa a tichučko podotkne, že je to komédia. Mne do smiechu ale nie je. Z toho, čo všetko musela Karin policajtom narozprávať, aby ma mohla obviniť zo zneužívania, mi behajú po chrbte zimomriavky. Zvykám si na predstavu, že moji kamaráti mali pravdu, rozvodu sa nebude dať vyhnúť, a už len pomyslenie na to ma unáša do tmavého močariska, z ktorého neviem nájsť cestu von. A pridáva sa hustá biela hmla. Nevidím ani na pol metra pred seba. Smrad mi dvíha žalúdok ako predzvesť niečoho mŕtvolne skazeného.

Sexuálne zneužívanie a násilné zaobchádzanie sa asi ľahšie vyfabuluje než údajné podvádzanie manželky a zanedbávanie rodinných povinností. V afekte sa postavila do pozície obete, udrela na najcitlivejšiu strunu, aby ma potrestala za naše spory kvôli svojej despotickej matke. Dôkazom údajného zneužitia či až znásilnenia bude pravdepodobne výter z jej pošvy. Aká ponižujúca procedúra to musí byť, keď vie, že klame. Roztiahnuť pred policajným lekárom nohy a nechať ho hľadať dôkazy o surovom vniknutí. Vybavujem si v pamäti naše posledné dni. Až do soboty, kedy sa to všetko zbehlo a odišla s policajtmi, bola každé ráno nežná. Osprchovala sa a voňavá sa vrátila ku mne. Pritúlila sa zozadu pod paplónom a objala ma okolo pása. Za deväť rokov manželstva som sa naučil, že sex nemôžeme mať, ak je na mňa práve nahnevaná. U nej to bolo vždy buď-alebo. Ani keby sa kvôli mne chcela z nejakého dôvodu obetovať, nevedela by predstierať a zvádzať ma. Milujem na nej, že nevie klamať telom.

Som hladný a zmocňuje sa ma tieseň z toho, ako dlho tu už čakám. Mladíkove ticho je rušivé, doteraz neustále rozprával, akoby nahlas uvažoval. Preto mi napadne, že si ma teraz v predstavivosti presúva zo šanónu *oklamaní chlapi* do šanónu *úchyláci.* Z toho všetkého ma vytrhne Tilza a dá ma znovu predviesť do svojej kancelárie.

Spolu so mnou vstúpia ďalší dvaja uniformovaní tridsiatnici, ktorí vymenia mladíka. Jeden z nich mi prikáže, aby som si u nich odložil. Po siedmich hodinách čakania a neistoty som

taký roztrasený, že ani neviem, čo robím. Policajti mi berú všetky veci, dokonca aj hodinky a obrúčku. Musím sa vyzliecť donaha. Mechanicky si sťahujem oblečenie z tela. Až keď som nahý, uvedomujem si, aké je to strašne ponižujúce. Povedal by som, že sexuálne zneužívajú oni mňa, a nie ja vlastnú ženu.

Poručík Tilza ma necháva bosého stáť na studenej zemi a spisuje na počítači zoznam mojich vecí. Prúdy chladu mi prechádzajú od chodidiel až k mieche. Do hlavy mi vráža jeden blesk za druhým a každú chvíľu ma strasie. Rukami si prikrývam ohanbie, ale najradšej by som sa schúlil do klbka a dýchal si do lona teplý vzduch. Tilza píše nemotorne a zdĺhavo. Znechutené tváre policajtov vo mne prebudia pocit viny, že som si dovolil mať toľko vecí. Po skolaudovaní nového domu som sa chystal vybavovať zmenu trvalého bydliska. Takže mám pri sebe všetky doklady. Ležia na stolíku pred Tilzom. Mám pocit, že som im odovzdal všetko: svoj majetok, dušu aj dôstojnosť. Vôbec ho netrápi, že tu takto stojím.

Nakoniec mi dovolia obliecť sa. Veci sú vlhké, ale to určite preto, že moje telo sa podchladilo a látka na ňom pôsobí, akoby ju postriekali osviežovačom vzduchu. Tilza mi dáva chaoticky podpisovať rôzne papiere. Chce odo mňa výpoveď bez toho, aby som poriadne vedel, z čoho presne som obvinený. Musím vypovedať do štyridsaťosem hodín, inak si mám zohnať advokáta. Desí ma, že by som mal stráviť na polícii toľko času. Som stále presvedčený, že potrebujú len moju výpoveď, a pôjdem domov.

Potom mi dovolí telefonovať. Podá mi môj vlastný telefón a ja s hrôzou zistím, že batéria je takmer vybitá. Zrazu mám len tento okamih. Dúfam v zázrak, mám len jeden hovor. Volám sestre. Je noc, ale našťastie nespí. Je taká vykoľajená z mojej situácie, viac ako ja sám, že nedokáže myslieť ani mi odpovedať na otázky. Posielam ju ku svojim známym, aby spolu našli advokáta. Neviem ich adresu, opisujem sestre ulicu, kde bývajú, ale v tom momente mi dôjde baterka a telefón prestane fungovať. Netuším, ako sa dozviem, či sa jej to podarilo.

Až o 1.15, pri podpise zápisnice o výsluchu zadržaného, sa

dozvedám, z čoho ma obviňujú. Podpísať mi ju dajú až po tom, keď aj napriek nátlaku trvám na prítomnosti svojho advokáta pri výsluchu. No keď si prečítam úplné obvinenie, šokovaný skoro spadnem zo stoličky: *Obvinený celé roky sexuálne zneužíval svoje dve neplnoleté dcéry!* Pozerám na papier so zaslzenými očami. Nevydržím to. Horím. Zaživa. Akoby ma preniesli do stredoveku. Vonku čaká šibenica a ja už nikdy neuvidím ani sestru, ani rodičov, ani svoje deti. Policajti vo mne zmätočnými tvrdeniami vzbudzujú obavy, že podpisom sa zriekam práva vypovedať k obvineniu aj do budúcnosti a že sa k nemu budem môcť vyjadrovať len nepriamo cez svojho advokáta. Domnievam sa, že to tak nemôže byť, ale istotu nemám. Doteraz som advokátov videl len v televízii, prakticky neviem nič o tom, ako by malo prebiehať vyšetrovanie. Netuším, ako to na polícii chodí. Mám obavy, aby som nepodpísal niečo, čím by som sa dostal do nevýhodnej situácie. Trvám na prítomnosti advokáta a Tilza to komentuje slovami: *„Máte, čo ste chceli,“* s výrazom, ako keby som spravil veľkú chybu.

Približne o druhej telefonujú s advokátkou, ktorú zázrakom zburcovala sestra. Hoci býva mimo Bratislavy, je ochotná ihneď prísť a obhajovať ma, ale má problém s dopravou. Auto má po búračke v oprave, preto polícii navrhne, že by mohli po ňu prísť. Asi o 2.30 je jasné, že policajti po ňu nepôjdu a ja dnes skončím v cele predbežného zadržania (CPZ). Dovolia mi s ňou krátko hovoriť. V telefóne ju nie je dobre počuť. Pochopím, že príde až ráno o 8.30.

Od obeda som nič nejedol ani nepil. O tretej v noci sa ma Tilza pýta, či chcem jesť. Nemám síce chuť, ale zároveň mám v bruchu obrovské kŕče od hladu. Keď o jedlo požiadam, Tilza ma začne presviedčať, že už vydržím do rána. Otrčí mi nejaký papier, mám hmlu pred očami, nič nevidím, písmenká sú rozostrené. Núti ma, aby som podpísal, že sa zriekam jedla. Nechcem robiť problémy, tak úplne dopletený podpíšem.

Tilza aj celý jeho tím budia dojem amatérov, ktorí niekoho zatýkajú po prvý raz v živote. Z CPZ nás dvakrát posielajú späť kvôli zle vypísaným papierom. Bez toho ma nemôžu prijať.

Nad ránom, tesne pred brieždením, mám papiere v poriadku. Po neuveriteľných zmätkoch ma konečne *ubytujú* v CPZ.

Niekto delí život na časť pred svadbou a po nej, niekto na život pred vojenskou službou alebo pred rakovinou a po nej. Dnes sa pre mňa jedno obdobie života náhle končí a začína sa nové.

20. mája

Keď vstupujem do priestorov predbežného zadržania, už svitá. Chodba je asi desať metrov dlhá. Musím sa znovu vyzliecť donaha a spraviť drep v špinavej klietke z plexiskla s pôdorysom asi jeden a pol krát jeden a pol metra. Bosého ma donútia stúpať po špinavom koberčeku, na ktorom predo mnou určite stál kdekto a pochybujem, že sa ho niekto unúval čistiť. Náhle mi blysne hlavou, že Karin je v našej novučičkej kúpeľni a vaňu má po okraj naplnenú horúcou vodou s penou, bubliny prskajú a šteklia jej nahé telo.

Môžem sa znovu obliecť. Pomaly si na seba dávam šaty. Sťahuje mi tvár.

Prevedú ma cez chodbu k jednej z ciel. Prikážu mi zastaviť. Policajt otvorí železné vráta a pošle ma na ďalší povel dnu. V cele je už nejaký chlap. Zdá sa, že spí. Ustielam si posteľ, vŕzga. Deka je mastná aj na dotyk. Neviem, kto tu predo mnou ležal, tá predstava mi nedovolí, aby som si ľahol. Nakúkam potajomky na stôl do spoluväzňových zápisníc, lebo neviem, čo je zač a či si mám na neho dávať pozor. V papieroch zazriem niečo o zvieratkách. Som trochu pokojnejší. Nebude to agresívny bitkár, ale pašerák.

Sedím za stolom a viem, že nezaspím. Je tu chladno. Mám na sebe iba košeľu. Ostatné oblečenie mi zobrali. Deka, ktorou sa mám prikryť, silno páchne močom. Od policajtov som dostal len plachtu a návliečku na podhlavník, deka ležala na posteli. Napriek zime nie som schopný zabaliť sa do nej. Tak sa nakoniec prikryjem plachtou v nádeji, že zakrátko si doma vyperiem veci a osprchujem sa.

Stále je tu rozsvietené. Nedá sa zhasnúť. Predpokladám, že vypínač je vo vedľajšej miestnosti u šéfa strážnej služby. Ale už je deň, je mi to vlastne jedno. Chlácholím sa tým, že o pol deviatej príde advokátka, a to je o chvíľu, naozaj o chvíľu v porovnaní s tým, akú dlhú noc som absolvoval na policajnej stanici. Advokátka urobí poriadky, podá na políciu niekoľko sťažností, a ja sa budem snažiť čo najskôr na všetko zabudnúť.

Miestnosť je zvláštna. Je to tu ako v retro sci-fi filme. S ničím sa nedá pohnúť, všetko je pevne prichytené, nikde žiadne výstupky, zrejme preto, aby sme nemohli urobiť nejakú hlúposť, napríklad sa obesiť. Pozorujú nás dve zabudované kamery. Pokúšam sa nepohnúť. Predstavujem si, že na druhej strane pri monitore sedí obtlstlý chlap s klobáskou a chrenom pred sebou a pri odkrajovaní kolieska za kolieskom nás obsesívne pozoruje na piatich obrazovkách rozdelených na šesť polí.

Okrem oblečenia mi vzali všetko. Dokonca aj šnúrky od topánok. Obmurované špinavé WC bez záchodovej dosky pôsobí odpudzujúco. Som skalopevne rozhodnutý, že si naň za žiadnych okolností nesadnem.

V snahe zistiť koľko je hodín každú chvíľu márne odhŕňam okraj rukáva na košeli. Hodinky mi zobrali pri vstupnej prehliadke.

Cez úzke okno pri strope vniká do cely svetlo. Sledujem meniaci sa tvar tieňa na protiľahlej budove. Slnečné hodiny bez ručičiek. Úlomok reality, ktorý odtiaľto vidno, mi dáva aspoň dôležitú informáciu, že všetko sa hýbe. Postavím sa na špičky. Odhalí sa mi časť budovy v diaľke. Okná pripomínajú šachovnicu. Len neviem, kto ťahá figúrkami. Tento výjav sa mi v predstavách strieda s obrazom zo včerajška, ako v tejto istej košeli sedím neprítomne za stolom v práci, do ktorej som nastúpil len prednedávnom.

Podstatné je, že som v base a že ma krivo obvinila vlastná manželka. Rozmýšľam, či to Karin spravila vedome, alebo je stále v divnom rozpoložení, v ktorom ju udržiava jej matka. Je vôbec možné, aby niekto takto zmanipuloval svoje dieťa? Mám to chápať ako svojský druh výkriku o pomoc? Zapli sa

červené poplašné svetlá a jej systém jednoducho spustil výnimočný stav, v ktorom si nie je vedomá toho, čo jej udanie znamená, čo všetko spôsobila. Urobila to v strašnej zlobe. Verí tomu? Som si skoro istý, že za obvinením a zatknutím stojí svokra. Pamätám sa, že v minulosti viackrát pre rôznych známych vybavovala niečo s vyššími šaržami na policajnom prezídiu. Nikdy ma to nezaujímalo, vedel som o tom len preto, že sme istú dobu pred stavbou vlastného domu bývali pod jednou strechou. Bizarné postavičky z mestského úradu, ktorým podávala na terase kávu s bošáckou slivovicou.

Pozerám na svojho spiaceho spoluväzňa otočeného tvárou k stene, ktorý sa nepohne, ani keď sa otvorí malé okienko na dverách a ktosi nám strčí dnu jedlo na tácke. Krajec chleba natretý praženicou alebo skôr nátierkou bez výraznejšej chuti hltavo zjem na niekoľko odhryznutí. Plné ústa zalievam vodou z pohára, steká mi z kútikov úst na košeľu. Musím sa ovládať, aby som nezjedol aj druhý chlieb. Ten mi nepatrí, určite je pre mladíka, ktorý bude po zobudení rovnako hladný ako ja. Závidím mu. Ja som toho za posledný týždeň veľa nenaspal.

Spolubývajúci sa konečne pohol. Posadí sa na posteli a prekvapene na mňa pozerá. Nakoniec, keď sa mu rozlepia oči, vstane a podá mi ruku, aby sa predstavil. Volá sa Lukáš. Má tak okolo tridsať, a keby nebolo tejto cely, ktorá z každého robí asociála, pôsobil by ako hociktorý normálny chlap, čo pracuje u nás vo firme.

Zbadá jedlo na stolíku. Vypije vodu. Chleba sa ani nedotkne. Aj mám odvahu vypýtať si ho, ale potom sa mi do úst navalí tá pračudesná pachuť neidentifikovateľnej hmoty, a tak nepoviem ani slovo, keď chlieb vezme do rúk a šmarí ho nahnevane do kýbla.

Čas nám spolu uteká predsa len trochu rýchlejšie. Nie je si istý obvinením, ale predpokladá, že pôjde o nedovolený chov chránených zvierat: jašterov a hlavne hadov. Podľa toho, čo mi hovorí, rodina jeho zosnulého kamaráta ho požiadala, aby sa postaral o zvieratá, ktoré nebohý vlastnil. Keďže sa v zoológii vyzná a študoval ju, nechal zvery previesť k sebe do garáže